

Folke Hjalmarsson

Folke Hjalmarsson vinner med Red Blixt på Solvalla 1935, när han var lärling hos nordinarna. Samma dag var det premiär för elbelysning på banan.

18-faldig champion på Färjestad, 23 championtitlar totalt, rixschampion med 50 segrar 1942, 1131 segrar, tränare och körsven av dåtidens bästa kallblod, Helge Solo – ja listan kan göras lång när det gäller Folke Hjalmarsson.

Mina intryck av Folke

Att jag fick förmånen att lära känna Folke Hjalmarsson lite närmare berodde delvis på att vi bodde granne med hans bor, Oscar, vilken vi samåkte med till Färjestad i slutet av 50-talet några gånger och då besökte det nyuppförda stall som Folke delade med Uno Swed. Under min inledande karriär som journalist och fotograf försåg jag senare Folke med bilder av hästar som han tränade samtidigt som vi ventilerade ett otal frågor om trav i största allmänhet. En del goda speltips kunde han emellanåt också förmedla.

Folke var en hästkarl av ”den gamla stammen”, d v s kunde det mesta om avel, uppfödning, träning och körning. Han var knappast någon ekvilibrant i sulkyn, men hade en genuin förmåga att få fart på tröga hästar och hålla kallblod i rätt gångart. Dessvärre inträffade hans storhetstid åtskilliga år innan jag lärde känna honom, varför jag fått förlita mig på andrahandsutsagor när det gäller tidigare prestationer.

Några höjdpunkter i Folkes karriär

Naturligtvis är alla segrar och rekord med **Helge Solo** det som för alltid har sin givna plats i svensk travhistoria, men jag vill därtill framhålla två tilldragelser som speciellt värmdes hans hjärta, vinsten med **Red Blixt** på Solvalla och hyllningarna när han tog sin tusende seger.

Triumfen med Red Blixt 1935 inträffade under den tid då Folke var anställd som lärling hos Ernst Johan Nordin och sönerna Gösta, Gunnar och Sören. Den kom att uppmärksammas av såväl publik som aktiva och bidrog nog en del till hans fortsatta, lyckosamma karriär.

Tusenklubben var en slags förening för de kuskar som vunnit minst 1000 lopp. Första mötet avhölls på Färjestad 1964, och det var just Folke Hjalmarsson som skulle hyllas efter att ha uppnått de föreskrivna 1000 segrarna. Till råga på allt aktade Folke inte för rovt att själv knipa åt sig segern. Jag minns loppet som igår när han kom dunderande längst ut med sin egen tränade **Initial** och just på mållinjen snuvade ett kompakt fält av inbördes hårt stridande ekipage.

Om tusenklubben kan nämnas att det till slut blev för många som uppnådde det stipulerade antalet segrar för att man skulle kunna hålla arrangemanget vid liv. Mötena var annars mycket uppskattade, inte minst när någon landsorts-tränare agerade jubilar.

Helge Solo och Folke Hjalmarsson

Från första mötet i "Tusensegrarklubben" på Färjestad den 13 sept 1964. Från vänster: Sören Nordin, Gösta Nordin, Algot Scott, Ragnar Thorngren, Gunnar Nordin och Folke Hjalmarsson.